

így bámulni egy sírkövet,
végül csak ez maradt,
nézni a végső pontot, és
mint szűkülő kutya,
várakozni a bolt előtt,
hogy vigyenek haza,
remélni: talán lép, mozog
a ház mögött a láb,
ahogy a nap sem tűnik el,
csak máshol süt tovább...
(A fentieket hazudom.
Kíról ezt írom, él.
Előre képzelt hisztivel
így gyakorolni ér
a szenvedést? Úgysem lehet.
Nem tudhatom, milyen,
csak azt, hogy lesz. Szúrom magam,
mert nem fáj semmi sem.)

